

Gerçek Hayat

– Sedat Ayar · 01 Haziran 2024

GERÇEK HAYAT

Hatırlar mısınız bilmem,
Daha, yakın zamanlara kadar bir birimizin evlerine gider gelir,
Gece yaralarına kadar koyu sohbetlere dalar,
Bir gün görmesek özler,
İki gün görmesek küser,
Üç gün görmesek bir birimizi arar sorardık.
Yolda gördüğümüzde selam da verir,
Merhabaya da kalırdık.
Ayaküstü derken dakikalar üstü sohbetlerimiz olurdu.
Arkadaşımız,
Komşumuz,
Tanıdığımız demez;
Arkadaşımızın arkadaşı,
Komşumuzun komşusu,
Tanıdığımızın tanıdığı en yakınımız olurdu.
Ahmedin selamı var dediğimizde işimiz görülür,
Ayşe teyze istiyor denilince iki bir etmez verir
Bizimkiler size gelecek dendiğinde, lafı mı olur kapımız her zaman açık derdik.
Mehmet amca, Zehra teyze, bakkal amca, Kasım abi, bizim çocuklar vardı..
Göz göze, gönül gönüleydik.
Sıkıntımız yüzümüze yansınca çare bulunur, sevincimiz gözlerimizden taşınca hep beraber çığlıklar atardık.
Sözlere gerek yoktu.
Saftık, temizdik, içtendik, samimiydik.
Yapmacık değildik, ulaşılmaz değildik,
Bir selam kadar yakın, bir merhaba kadar hazırдық.
Saygı vardı hak edilen, sevgi vardı hak verilen.
Küçük bir lastik topun peşinde sokakları inletir, bir çikolatayı on eşit parçaya bölerdik.
Komşularımız, susadığımızda su, acıktığımızda bir dilim ekmek olurdu bizlere.
Yaramazlıklarımız bir kulak çekimi, afacanlıklarımız bir amca öğüdü kadar kısa olurdu. Hemen uslu çocuklar olurduk.
Delikanlımız da delikanlı idi.
Sevdalarımız bir göz görmesi kadardı. Gerisini yüreğimize atardık.

Seni seviyorum cümlesini söyleyebilmek için kaç taklalar attırırđık cesaretimize. Yüreğimize dilimize düşmezdi bir türlü.

Bir eline mektup verirdik bazen mahallenin afacan çocuğunun, öbür eline üç-beş kuruş. Falan ablaya bu mektubu götür ver diye diller dökerdik o yaştaki çocuğa. İçimizi dökemez, içimize dökerdik en masum sevgileri.

Evlenmemiz de davullu zurnalı,

Dualı, Kuranlı olurdu.

Mahallede duymayan kalmazdı.

Sağır sultan bile gelirdi düğünde halay başı olmak için.

Çocuklar şeker, büyükler baklava, yaşlılar dua alırdı.

Kız tarafı şunu yapsın, oğlan tarafı bunu yapsın yoktu.

Allah ne veriyse razı olurduk.

İki gönül bir oldu maksat, yorgan döşek hikaye.

Mutluluk sözlerimizden değil, gözlerimizden okunurdu.

Çocuklarımız göz bebeğimiz,

Çocuklarımızın arkadaşları has emanetimiz

Çocuklarımızın arkadaşlarının aileleri dostumuz

Çocuklarımızın arkadaşlarının komşuları merhaba durağımız olurdu.

Gönlümüz kadar geniş, sevgimiz kadar uçsuz bucaksızdı yelpazemiz.

Yaşlılarımız birer ibret abidesi idi.

Uzaktan görünce önümüzü ilikler,

Ellerinde poşet filan bırakmaz

Saygıda kusur etmezdik.

Yer vermek ne haddimize,

Her zaman baş köşe onlarındı zaten.

Sözleri söz,

Gözleri gözdü.

Hastalandıklarında konu komşu yardım yarışı yapar,

Darda kaldıklarında seferber olurdu bütün mahalle.

Fakir, zengin diye bir şey yoktu.

Ali amca, Hatice teyze, Kemal abi, Hasan dayı vardı.

Biz öyle tanır, öyle bilirdik.

...

Ölüm bile hakkını alırdı bu tablodan.

Cenazelerimizde sabır,

Mezarlarımızda dua vardı.

Tabut tabut verilirdi nasihatler her ölünün arkasından,

Başlar önde

Dilde dua,
Saygının en içtenî gösterilir
Nasihatin en büyüğü alınırdı.

.....

Bizim yaşadığımız hayattı.
Gerçek hayat.

.....

Gerçekten...

SEDAT AYAR